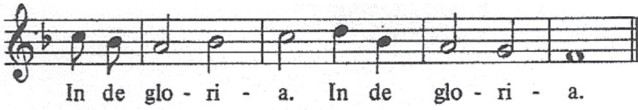

In de GLORIA

Liefde is weer durven dromen
van de warme zonneschijn,
in een huis van samenwonen
veilig en gelukkig zijn.

Refrein:

Als je trouw bent aan elkaar, leef je in de gloria.

Blijven gaan met nieuwe ogen
zien wat niemand anders ziet,
tranen huilen, tranen drogen
en weer verder met een lied.

Refrein:

Als je trouw bent aan elkaar, leef je in de gloria.

Telkens weer elkaar ontmoeten
niet verdwalen in de nacht,
handen die je warm begroeten
woorden waarop wordt gewacht.

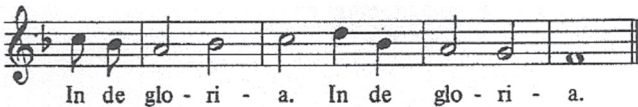
Refrein:

Als je trouw bent aan elkaar, leef je in de gloria.

Samen om een zegen vragen
om een teken van omhoog,
dat de liefde alle dagen
ons zal dragen in geloof.

Refrein:

Als je trouw bent aan elkaar, leef je in de gloria.

Kerkomroep vanuit de Nicolaaskerk Vlieland

Sinds zondag 15 juli 2018 worden de kerkdiensten live uitgezonden. U kunt meeluisteren via de website www.kerkomroep.nl en onder gemeente: “Vlieland” invullen.

Kerkbel

Mocht u deze Kerkbel na een kerkdienst mee hebben genomen en hem graag per email ontvangen op uw thuisadres, dan kunt u dat opgeven via kerkbel@protestantsegemeentevlieland.nl

Overigens staat de Kerkbel ook op de website van de kerk www.protestantsegemeentevlieland.nl onder kerkelijke gemeenschap.

Voor wie de Kerkbel per post ontvangt en hem net zo lief digitaal ontvangt, geef dat dan svp door. Maakt u geen gebruik van internet, dan kunt u de Kerkbel ook per post ontvangen. Richt uw verzoek dan aan; Redactie Kerkbel, Kerkplein 7, 8899 AW Vlieland.

Aantekeningen bij de kerkdiensten

Met de eerste zondag van Advent begint een nieuw kerkelijk jaar. Volgens het oude leesrooster van de kerk is dit een zogenaamd A-jaar, waarin de evangelist Mattheüs onze belangrijkste gids zal zijn. Op de zondagen van Advent wil ik echter een alternatief spoor volgen en wel gedeelten uit de profetieën van Micha. Deze profeet leefde ongeveer 2700 jaar geleden; er is een goede kans dat hij een leerling van Jesaja was. Met zijn naam is iets vreemds aan de hand, die is namelijk afgebroken. Zoals het nu klinkt, betekent die naam: ‘wie is als...’ Gebruikelijker is de toevoeging ‘El’ (God), in die vorm, Michaël is het een complete en geliefde naam, een soort geloofsbelijdenis in één woord: ‘wie is als God?’ In latere eeuwen geeft de Joodse vroomheid deze naam gegeven aan de belangrijkste onder de aartsengelen, de aanvoerder van de hemelse legermacht.

Het is goed om te bedenken dat de Bijbelse profeten *geen* waarzeggers of toekomstvoorspellers zijn. Ze belichten hun tegenwoordige tijd vanuit het perspectief van Gods woord en trekken dan die lijn door naar de toekomst. In het heden onrechtvaardigheid bedrijven kan op korte termijn voordeel opleveren, maar wie volhardt in onrecht zal uiteindelijk straf en ondergang oogsten. Net zo goed zal het doen van gerechtigheid uiteindelijk uitlopen op vrede en voorspoed. De profeten blijven met hun boodschap niet in algemeenheden steken, maar noemen helder man en paard en wijzen aan waar mensen verkeerd gaan. Het is daarom geen wonder dat echte profetie altijd tegenspraak uitlokt, wij mensen werden en worden niet graag herinnerd aan de gevolgen van ons onverantwoorde handelen.

Voor de uitleg van het boek Micha is het behulpzaam te bedenken dat de woorden van heil en onheil gegroepeerd zijn rond een centraal thema, enkele regels waarin de boodschap die de profeet namens de Eeuwige moet brengen, kernachtig samengevat wordt. Het is goed mogelijk dat dit middelpunt te vinden is in hoofdstuk 3 : 7 en 8. Daar lezen we: “Zieners zullen beschaamd staan, en waarzeggers verstommen. Ze verbergen hun gezicht en verstoppen hun baard, want er is geen antwoord van God. Ik echter, ik ben vervuld van kracht en volmacht in de Geest van de Heer, van recht en dapperheid om Jakob rechtuit zijn overtredingen aan te zeggen en Israël zijn zonde”. Dat er, bij alles wat mis gaat, bij alle wind die gezaaid en storm die geoogst wordt, toch sprake kan zijn van heil, heeft alles te maken met het feit dat er bij God ommekeer en vergeving mogelijk is.

Gedachtdienst op Oudejaarsavond

Op de laatste dag van het jaar zal weer de gebruikelijke gedachtdienst gehouden worden. De mensen die hierbij het meest betrokken zijn omdat ze dit jaar een beminde verloren, zullen vlak voor Kerst een schriftelijke uitnodiging ontvangen. Ik verzoek iedereen vriendelijk om tussen 19.30 en 20.30 uur deze gedachte te respecteren en niet te storen met het vermijdbare geluid van vuurwerk of motoren zonder knalpot op het Kerkplein of naast de begraafplaats. Gelukkig gaat dit bijna altijd goed en wordt het moment van herinnering door velen geëerbiedigd, maar toch lijkt het me niet overbodig om het opnieuw onder uw aandacht te brengen.

Ten geleide

Dit is het Kerstnummer van de Kerkbel en het heeft iets weg van Janus, de Romeinse godheid aan wie de naam van onze eerste maand ontleend is. Hij wordt afgebeeld met een dubbele kop, die voor- en achteruit kijkt. Omkijken doen we op de laatste dag van het jaar als de overledenen herdacht worden, maar we kijken ook vooruit naar een jaar vol verandering. Eén wijziging heeft al plaats gehad: vanaf dit nummer wordt het blad door een speciale groep vrijwilligers rondgebracht. Het wordt dus niet meer ingevouwen in een stapel reclame; en gaat hopelijk dus ook niet rechtstreeks de papierbak in.... Een probleem is wel dat op enkele deuren en postbussen op ons eiland een ‘Nee-Nee-sticker’ prijkt, geen ongeadresseerd drukwerk bezorgen, dus. Dat maakt het onmogelijk om via dit blad te vragen of die mensen misschien de Kerkbel wèl willen ontvangen. Waarschijnlijk gaan we eerst kijken hoeveel van zulke stickers er op Vlieland eigenlijk zijn en daarna doen we op die adressen een briefje in de bus met de vraag of die afwijzing ook voor de Kerkbel geldt. De bezorgsters (tja, het zijn weer de vrouwen die in de benen komen!) kunnen dat dan

voor hun eigen wijk bijhouden. Ik heb een zwak voor mensen die een kerkblad rond brengen, het was ruim 55 jaar geleden mijn eerste kerkelijke baantje... In elk geval dank ik de betrokkenen hartelijk voor hun bereidheid en inzet.

Als kerkelijke gemeente gaan we het nieuwe jaar in met een kerkenraad in andere samenstelling. We zijn erg blij dat Cathrien de Jong en Jaap van der Kooij toegetroten zijn, zodat er een bevoegd bestuur is voor alle beslissingen die genomen moeten worden.

Overpeinzingen

Deze overpeinzingen beginnen bij een zinnetje uit een recent krantenbericht, dat een citaat bevatte van een hoge ambtenaar van het ministerie van financiën. Ik moest het drie keer lezen, voor ik kon bevatten dat het er echt stond: 'De belastingdienst probeert zich zoveel mogelijk aan de wet te houden'. Wat bezielt iemand om een dergelijke vanzelfsprekendheid, die uitgangspunt van behoorlijk bestuur is, naar voren te brengen alsof er discussie over kan zijn? Ik vraag me af wat de reactie is, wanneer ik als gewoon burger een boete, bijvoorbeeld voor te snel rijden, niet zou betalen met als argument dat ik mij toch 'zoveel mogelijk aan de wet probeer te houden' en dat die ene overtreding daarom niet erg is. Voor een overheidsdienst geldt dat nog sterker; het is immers het fundament van de rechtsstaat dat de overheid niets illegaals doet. Mijn eerste reactie was: opsluiten allemaal, die top van de belastingdienst. Maar toen ik er wat dieper indook, ontdekte ik dat die dienst is opgezadeld met een onuitvoerbare wet. Ze is opgezet en opgeleid om geld te innen, maar moest opeens ook toeslagen uitbetalen, en wel vooraf, want de mensen hebben het geld nodig, met controle achteraf, waarbij geen enkel geval van fraude onbestraft mag blijven. Ik begin te begrijpen waarom ik in de gevreesde blauwe brieven altijd als een vermoedelijke fraudeur benaderd word. Het maakt de opwinding van de leden van de Tweede Kamer over deze kwestie nogal hol. Als wetgever hadden ze de ambtelijke dienst nooit mogen opzadelen met een onuitvoerbare wet. Maar ja, die volksvertegenwoordigers zitten er uiteindelijk namens ons allemaal en wij willen een perfect functionerend overheidsapparaat dat op heel korte termijn aan al onze wensen en verlangens tegemoet komt, maar tegelijk geen cent van 'ons' belastinggeld verkeerd uitgeeft, laat staan fraudeurs laat weggkomen met diefstal. Hier botst het ideaal op de harde werkelijkheid: het leven is niet maakbaar, volstrekte rechtvaardigheid is onbereikbaar en er zullen altijd mensen zijn die de mazen in de wet opzoeken.

De gevolgen van dit wanbestuur zijn ernstig. Er treedt verlies van vertrouwen in de overheid op en dat blijkt voor veel mensen een reden te zijn om ongeremd tekeer te gaan en te menen dat zij zelf nu ook gerechtigd zijn om zich niet aan de wet te houden. Het is nu eenmaal veel makkelijker om naar anderen te wijzen en te schelden op 'de elite' en 'de zakkenvullers' dan zelf zorgvuldig en fatsoenlijk te leven. Woede en onvrede lijken in onze tijd toch de belangrijkste menselijke emoties te

zijn, overal op de wereld. Ik heb het vermoeden dat daar nog iets anders onder ligt dan ontevredenheid over hen die ons regeren, namelijk een groeiend besef van een andere grens die we bereikt of zelfs al overschreden hebben: de eindigheid van de draagkracht van onze aarde. O, we kunnen het echt nog wel een aantal jaren ontkennen en vrolijk voortgaan op de weg van de korte termijn plundering, maar het einde, waarvoor de Club van Rome vijftig jaar geleden al waarschuwde, is in zicht. Als mensheid gebruiken we inmiddels in zeven maanden op wat de aarde in een jaar produceert. Een emeritus-collega van me, ds. Sam Janse, schreef in Trouw een eerlijke column over zijn ambitie om niet méér te gebruiken dan zijn rechtmatig deel van de beschikbare grondstoffen, als één zoveel miljardste deel van de mensheid. Zelfs zonder auto, buitenlandse reizen en met kort en koud douchen lukt hem dat niet. Eenvoudig is het dus niet om gerechtigheid te doen.

De uitvoerende macht wordt nu door de rechterlijke gedwongen om eindelijk ernst te maken met de afspraak om niet langer op de pof te leven en moedig onder ogen te zien, dat het niet allemaal samen kan: de tweede producent van landbouwproducten ter wereld zijn, ongeremd hard rijden, vliegen wanneer en waarheen je wilt, bouwen en groeien, en dan ook nog natuur behouden en herstellen. De tijd van het doen van een ‘Henk Blekertje’, d.w.z. de rekening doorschuiven naar de toekomst in de vrome hoop dat er straks wel een technische oplossing komt voor de effecten van onze huidige overconsumptie, is voorbij. Die boodschap komt ons niet goed uit en de premier lamenteert luidkeels over het verschrikkelijke besluit om de maximumsnelheid naar 100 terug te brengen, maar het is onontkoombaar om te constateren dat we de top van onze materiële welvaart gepasseerd zijn. Voor mensen in het rijke deel van de wereld betekent dit het loslaten van het lang gekoesterde ideaal dat onze kinderen en kleinkinderen het beter krijgen dan wijzelf; voor mensen in arme streken resteert het frustrerende gevoel dat de koek door anderen op is gemaakt, net voordat zij aan de beurt kwamen. De onvrede en woede bij beide groepen is vanuit dit perspectief volkomen begrijpelijk. En even volkomen nutteloos, want op = op.

In deze wereld vol onvrede zal aan het einde van dit jaar opnieuw het Kerstevangelie klinken, het verhaal van Hem die de ‘Vorst van de vrede’ genoemd wordt. In woord en daad heeft hij, heel zijn korte leven lang, laten zien dat vrede bij God totaal iets anders is dan voldaan achterover leunen na een overdadige maaltijd of niets meer te wensen hebben, omdat aan alle verlangens is voldaan. Jezus was geen asceet; hij genoot van de goede dingen van het leven en liet het zich goed smaken als hij werd uitgenodigd aan de maaltijd. Maar verzadiging was niet zijn levensdoel. De honger naar heelheid en de dorst naar gerechtigheid begeleidden en dreven hem al zijn levensdagen. Armoede vertaalde hij als vrijheid en vertrouwen als kracht. Dat het riskant is om in onze wereld zo te leven, hoefde niemand hem te vertellen, hij heeft het aan den lijve ondervonden. Maar ik ken geen mooier en hoopvoller verhaal om het nieuwe jaar mee in te gaan, dan het oude verhaal dat met Kerst begint.

Uit de gemeenschap van kerk en eiland

Op 25 oktober is Herman Rab overleden op de leeftijd van 70 jaar. Hij was al langere tijd ziek, maar onderging de behandelingen met grote strijd lust en vol hoop. Als redelijk eigenwijze Amsterdammer wilde hij zelf bepalen wanneer het tijd was om te gaan. Dat dit uiteindelijk niet kan, wist hij natuurlijk ook wel, maar het was zijn manier om staande te blijven en greep op het leven te houden. Zowel bij de condoleance op Vlieland als bij de crematie in Driehuis-Westerveld hebben zeer velen afscheid van hem genomen en dat was zijn vrouw en zijn kinderen tot troost.

Op 20 oktober stierf Hans Bijtelaar, nog tamelijk onverwacht. Hij is ruim 89 jaar oud geworden. Hans was een vrolijke en creatieve man, tot op hoge leeftijd nog een beetje ondeugend, oprecht geïnteresseerd in wie hij ontmoette en altijd op zoek naar het goede in hen. De laatste jaren van zijn leven waren niet gemakkelijk, de dementie kreeg hem steeds meer in de greep. Door de zorg in de Uiter-ton en de niet aflatende betrokkenheid en liefde van Tjerkien heeft hij daar toch nog mooie dagen en momenten mogen beleven, Vanuit een afgeladen volle kerk hebben we hem uitgeleide gedaan met een dienst, een samenzijn waarin heel veel muziek geklonken heeft en waarvoor heel veel mensen de reis van de wal ondernomen hebben.

Op 6 november is Agina Sjoukina Boersma-de Gorter gestorven, 83 jaar oud. Gina Boersma was een begrip op het eiland; ze was niet altijd makkelijk in de omgang, maar haar leven is vanaf het begin getekend geweest door veel verdriet. Het ergste was het overlijden van haar eerste kind, een ramp die een stempel op haar leven en dat van haar gezin gedrukt heeft. In de laatste maanden van haar leven werd ze veel milder en liever; het was alsof ze eindelijk de rust van de aanvaarding gevonden had en de hand greep die al die tijd al naar haar uitgestrekt was. In de rouwdienst hebben we troost gezocht bij de oude woorden van Psalm 23: 'de Heer is mijn herder'.

Van harte hoop ik dat iedereen die in rouw en met verdriet leeft lieve mensen op haar of zijn weg tegenkomt. Die kunnen het gemis niet wegnemen, maar wel helpen dragen.

ds. Frans Weeda

Bericht van Cathrien de Jong

Mijn naam is Cathrien de Jong-Mollema en ik ben 79 jaar geleden geboren in Sexbierum. Sinds 1961 woon ik al op Vlieland en ben al meer dan 55 jaar getrouwd met Cor de Jong. We hebben 2 kinderen die op Vlieland wonen en 2 in Friesland. Voorheen heb ik al met regelmaat in de kerkenraad gezeten. Nu voelde ik mij opnieuw geroepen om mee te helpen het kerkelijk werk hier op Vlieland doorgang te laten vinden.

Bericht van Jaap van der Kooij

Ruim 71 jaar geleden ben ik geboren in Terneuzen, mijn Rotterdamse ouders waren de in puin geschoten stad ontvlucht. Na enige jaren zijn we naar Delft verhuisd waar ik ben opgegroeid. Ik trouwde daar met Margriet en wij kregen drie kinderen. Voor mijn pensionering hebben we in zes van de noordelijke provincies gewoond waarvan de laatste 20 jaar in de stad Groningen. Sinds eind zeventiger jaren brachten we onze vakanties door op een zeilboot en kwamen sinds die tijd steeds vaker op Vlieland. Mijn lang gekoesterde wens om op Vlieland te gaan wonen werd vervuld toen Margriet verliefd werd op ons huidige huis in de Dorpsstraat. We wonen en leven hier beiden zeer naar ons zin en genieten elke dag volop van het dorp en het eiland. De kerk vind ik de parel van het dorp en het is goed te ervaren dat dit eeuwenoude gebouw voor alle eilanders een bindende factor is. Als ouderling hoop ik dienstbaar te zijn voor zowel de kerkelijke gemeente als de gehele eilander gemeenschap. Mijn wens is dat de kerk een plek is en blijft die de eilanders met elkaar verbindt ongeacht zij of hij iets met religie heeft.

De Katholieke Gemeenschap op Vlieland

ROOMS KATHOLIEKE VIERINGEN WINTER 2019/2020

Walvissen

Soms valt het me op hoe snel opvattingen in de maatschappij kunnen veranderen. Bijvoorbeeld het roken. Het is nog niet zo heel lang geleden, dat er tijdens verjaardagsfeestjes bekertjes met sigaren en sigaretten klaar stonden voor de gasten. Iets minder lang geleden werd er nog volop gerookt in restaurants en andere uitgaansgelegenheden. Nu vinden we het heel gewoon dat er niet meer overal gerookt wordt. Misschien kent u nog wel andere voorbeelden.

Inzichten veranderen en de publieke opinie kan zich zo maar keren. Dat kan een bittere pil zijn voor mensen die loyaal meewerkten aan de uitvoering van het beleid.

Dit najaar lijkt het grote gespreksonderwerp het klimaat te zijn. Toch was dat eind zestiger jaren begin zeventiger jaren al een belangrijk gespreksonderwerp. Denk maar eens aan het rapport van de Club van Rome “De grenzen aan de groei”, dat in 1972 uitkwam. De wereld zou nooit meer hetzelfde zijn, maar het duurde tot nu toe voordat het klimaat ècht bovenaan op de agenda kwam.

Het grootste gedeelte van onze planeet wordt bedekt door de zee. Daarom zal hoe wij omgaan met de zee van het grootste belang zijn voor de toekomst van alle bewoners van de aarde. Zo wordt er veel meer aandacht besteed aan bijvoorbeeld de walvis. Het is nog niet zo lang geleden dat Nederland de walvis uitsluitend zag als een bron van inkomsten. Nu de opinie verandert, lijkt de walvis het symbool te worden voor een bewoonbare planeet tot in lengte van dagen.

Misschien heeft dat ook te maken met de mogelijkheid tot communiceren met deze zeedieren. Onlangs zag ik een heel klein artikeltje in de Leeuwarder Courant over het schitterende project van Tristan Visser van Terschelling over muzikale communicatie met twee bultruggen. De zang van bultruggen is al vaker gebruikt in de muziek, bijvoorbeeld in het lied 'Farewell to Tarwathie' van Judy Collins. Zij zingt het à capella met als tegenstem de zang van een bultrug-walvis.

Er is nog zoveel dat wij niet weten over onze planeet en alles wat daarop leeft. Juist vanuit gelovig perspectief kunnen wij een bijdrage leveren de klimaatdiscussie. Alles is Gods schepping en alleen al daardoor oneindig kostbaar. Vanuit mijn visie op de werking van de heilige Geest probeer ik helder en open tegenover verandering te staan en nieuwe inzichten aan te moedigen. Soms brengt dat pijn met zich mee, omdat verandering een nieuw licht werpt op ons eigen handelen in het verleden. Laten we die uitdaging niet uit de weg gaan.

Als steuntje wil ik u een gedicht van Holkje van der Veer o.p. meegeven:

*Mijn geloof gaat over kracht, vrijheid en verantwoordelijkheid.
Mijn geloof geeft zelfstandigheid, liefde en vertrouwen in de ander.
Mijn geloof schenkt groei, heilwording en verandering.*

*Mijn geloof is vrede, rechtvaardigheid, en behoud van de natuur.
Mijn geloof drijft op vertrouwen, overgave en geborgenheid.
Mijn geloof hoopt dat ieder mens - zonder bang te zijn - in geluk mag leven.*

Susan G. Boukema-Koopman

COLOFON

R.K. Pastoraat Vlieland

*pastor Susan Boukema-Koopman (eerst aanspreekbaar)
woonadres: Buorren 97, 9081 AP Lekkum
email: susan@kpnplanet.n
telefoon: 058-2661981 / mobiel: 06-53269330*

*pastoor Marco Conijn
werk en woonadres: Dûbele streek 16, 9035 AJ Dronryp
email: c.m.conijn@hotmail.com
telefoon: 0517-233288 / mobiel: 06-21833503*